

KRISTAUS KARALIAUS *Laiivas*

Tėvų Marijonų
Bendradarbių Draugijos
Savaitraštis

Leckija — Evangelija
Tau, Marija!
Didysis Sauksmas
Gegužės Marijai
Dvi Motinos
Stebuklingas Liurdo Vanduo
Gegužio 13 Dieną Atminkime
Lietuvą
Kataliko Pasikalbėjimas su
Maikio Tėvu
Su Mūsų Bendradarbiais
Klausimai ir Atsakymai
Dievas Grijta į Savo Namus
Žinios iš Katalikiškojo Pasaulio
Žinios iš Lietuviškojo Pasaulio

IV SEKMADIENIS PO VELYKŲ

Evangelija

Jon. 16, 5-14

ANUO metu: Kalbėjo Jēzus savo mokytiņiams: Dabar aš einu pas tą, kurs mane yra siuntęs, ir niekas iš jūsu neklausia manęs, kur eini? Kadangi tačiau aš tai jums kalbėjau, jūsu širdis pasidarė pilna liūdesio. Bet aš sakau jums tiesą: Jums geriau, kad aš einu. Nes jei aš neisiu, Ramintojas neateis pas jus, o jeigu aš nueisiu, aš jį jums atsiųsiu. Atėjęs jis įrodys pasauliui, kas turi nuodėmę, kas teisybę ir kam skiriama teisma. Kas turi nuodėmę: nes netiki į mane; kas teisybę; nes aš einu pas Tėvą, ir jūs jau nebematysite manęs; kam skiriama teisma, nes šio pasaulio kunigaikštis jau nuteistas. Daug dar aš turiu jums sakyti, bet dar jūs negalite pakeisti. Kada gi ateis ta tiesos Dvasia, ji jus įves į visokią tiesą. Nes ji ne pati iš savęs kalbės, bet

Lėkaija

Jok. 1, 17-21

MYLIMIAUSIEJI: Kiekvienas geras davinyš ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo, pas kurį nėra nevienodumo nei pasikeitimo šešėlio. Nes jis savo valia tiesos žodžiu pagimdė mus, kad mes būtume lyg jo sutvėrimų pirmonės. Jūs, mano mylimiausieji broliai, tai žinokite. Tebūnie kiekvienas žmogus greitas klausytis, o neskubus kalbėti ir neveiklus rūstintis. Nes žmogaus rūstybė nedaro Dievo teisybės. Todėl, atmesdami šalin visokį susitepimą ir piktybės apstumą, romumu priimkite įdiegtąjį žodį, kurs gali išganyti jūsų sielas.

ką tik išgirs, tai sakys ir paskelbs jums, kas turi įvykti. Ji pašlovins mane, nes ims iš to, kas mano, ir paskelbs jums.

Alb. Dainonis

Tau, Marija!

Jau pražydo visos gėlės
Ir darželiuose lelijos . . .
Iš jų gražų vainikėlį
Tau nupinsime, Marija!

Tau sudėsime po kojų
Laukų žiedus ko gražiausius
Ir prašysime išmelsti
Mums palaimos pas Aukščiausį.

Vainikus mes Tau aukojam,
Iš kančių, vargų nupynę. —
Veski mus keliais tiesiausiais,
Į palaimintą Tėvynę.

Tau, Marija, mūsų maldos,
Atdūsiai širdžių tyriausi,
Žolynai varsoti, kvapūs,
Visi norai mūs kilniausi.

Tau, Marija, skamba himnai,
Tau altoriai puikūs rymo,
Visos žvaigždės sidabrinės, —
Skaisčios širdys Tau jaunimo...

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U.S.A. \$3.00 yearly. 5c a copy. Editors: Rev. V. Parulla, MIC., Rev. A. Naudžiūnas, MIC.

Didysis Šauksmas

“Atėjęs jis įrodys pasauliui, kas turi nuodėmę, kas teisybę ir kam skiriamas teismas” (Jon. 16, 8).

Dangun kylančios rankos

NETURTINGOS parapijos žmonės Lietuvoje statė bažnyčią. Klebonas rūpestinga tėvo širdimi vis kviesdavo ir ragindavo tikinčiuosius savo aukomis ar darbu prisidėti prie naujų Dievo namų statybos. Na ir virė darbas visoje parapijoje: vieni rinko po sodžius aukas, kiti vežė iš girios sienojus, treči-žvyrą, akmenis, plytas. Neatsiliko nė moterys su vaikais —visi kaip skruzdėlės vilko po ša-

pelį ir laukė tos dienos, kada galės patys melstis savo bažnytelėje ir sakyti: “Dieve, mūsų rankos pastatė Tau šiuos namelius! Dabar gyvenk mūsų širdyse ir laimink mūsų šeimas!” Kiek buvo džiaugsmo, kai atvažiavęs vyskupas pašventino naująją bažnyčią ir laikė šv. Mišias!

Prabėgo daug metų. Jau ne vienas iš tų bažnyčios statytojų atsigulė parapijos kapinėse. Paseno ir klebonas, vis sirguliavo ir skundėsi nebegalįs gerai žmonėms patarnauti. Jausdamas artėjantį atsisveikinimą, klebonas kartą sekmadienį sakė pamokslą, blogai vis jautėsi... “Artėja valanda, kada reikės man jus palikti...Prisimena dabar gyvai

tos sunkios ir džiaugsmingos valandos, kada visi dirbome ir šią bažnytelę statėme. Tai jūsų darbas ir pasiaukojimas! Kai Dievas pasišauks mane pas save, kai nutils mano balsas, bažnyčios bokštai, tarytum į dangų iškeltos dvi rankos, teprimena jums gerąjį Dievą, į kurio namelius visi keliaujame”...

Praėjo dar keletas savaitių ir parapijiečiai rinkosi į tą pačią bažnytelę pasimelsti už mirusį jų kleboną. Nebeskambejo šiuose Dievo namuose klebono balsas, tik liūdnai dejavo vargonai, aidėjo laidotuvių giesmės, o bažnyčios bokštai, tarsi dvi į dangų iškeltos rankos, tyliai šaukė: “Į Tave, Dieve, artėja ir mūsų visų dienos”...

Krikščionybės liudijimas

Kristus, pasirinkęs sau būrelį artimųjų padėjėjų, vaikščiojo po šventosios žemės sodžius ir miestelius, rinko akmenis, plytas ir žvyrą naujai statomai savo antgamtinei draugijai — Bažnyčiai. Jis nestatė tos matomos ir mūsų rankomis paliečiamos bažnyčios — **Kristus statė dvasinę Bažnyčią ir rinko jai gyvasias plytas, gyvus akmenėlius — žmonių širdis.** Savo kančia ir mirtimi ant kryžiaus Kristus tuos gyvuosius akmenėlius nuplovė, išgrazino ir padarė juos vertus būti ir žerėti gyvoje Bažnyčioje. Štai dabar ateina valanda, kada šitos gyvosios Bažnyčios steigėjas rengiasi grįžti atgal pas dangiškąjį Tėvą. Jis netrukus paliks gyvasias širdis ir lieps joms būti liudininkais apie nuodėmę, apie teisybę ir teismą.

Kiekvienas krikščionis, būdamas gyvosios Dievo Bažnyčios gyvasis akmuo, savo tikėjimu, gyvenimu ir darbais turės paliudyti, kad žemėje tikrai gyveno Kristus, mokė, kentėjo, mirė ant kryžiaus, prisikėlė, įžengė į dangų, sėdi dešinėje Dievo Tėvo, iš ten ateis teisti gy-

vųjų ir mirusiųjų. Tikintieji kasdieną kalbės Apaštalo tikėjimo išpažinimą ("Tikiu į Dievą Tėvą"), per šv. Mišias kalbės tą patį tikėjimo išpažinimą ("Credo"), leis tikėjimą išpažįstančias ir pamokančias knygas, laikraščius, statys pakelėse ir sodybose kryžius, nešios ant kaklo ar krūtinės religinius ženklus, kryželį, rinksis į bažnyčias bendros maldos. Visi šie ženklai ir veiksmai kalbės apie didįjį įvykį, koks tik yra buvęs istorijoje — žemėje gyveno Dievas, Jėzus Kristus, mes tikime Jį ir išpažįstame. Tai ir bus didingas šauksmas ir priminimas toms sąžinėms, toms širdims, kurios netiki, "kad teisybė yra pas Kristų, kurs garbingai žengia į dangų" (Arkivysk. J. Skvireckas). Kas Kristų atmeta, kas į Jį netiki, Jo teisybę atmeta, tas turi nuodėmę.

Antroji krikščioniškojo liudijimo arba to didžiojo šauksmo dalis liečia Kristaus teisybę. Šio sekmadienio šv. Mišių pradžioje kalbame, kad Kristus "apreiškė savo teisybę tautų akivaizdoje" (Ps. 97). Per kančią ir mirtį J. Kristus apreiškė ir parodė žmonėms savo teisybę. Jis per tą brangią atsisteisimo auką išprašė iš dangiškojo Tėvo nuodėmių atleidimą, žmones vėl sutaikė su įžiestu dangumi, žemės gyventojams davė teisę kreiptis į Dievą: "Tėve mūsų, kurs esi danguje"...

Šią Kristaus teisybę ir dieviškosios malonės balsą pirmą kartą kiekvienas pajunta Krikšto Sakramente, kai jis tampa Dievo vaiku ir amžinosios tėvynės paveldėtoju. Ne tik baltasis krikšto rūbas, bet visa jo žemiškoji kelionė yra šauksmas ir liudijimas apie Kristų: "Aš esu gyvosios Kristaus Bažnyčios narys. Mano gyslomis teka dieviškasis kraujas. Aš gyvenu ir dirbu čia žemėje, bet manęs laukia naujos būveinės, naujas dangus ir nauja žemė".

Trečioji krikščioniškojo šauksmo arba liudijimo dalis liečia teismą. Kristaus kančios išvakarėse žmonija išgyveno tamsybių valandą. Tas tamsybės rodė ne vien užtemusi saulė, žemės drebėjimas, gamtinė klaikuma, bet ji rodė ir tai, kad šią valandą dar tebetriumfuoja ir tebevaldo tamsybės kunigaikštis —

piktoji dvasia, klastingai išardžiusi žmonių vienybę su Dievu. Tačiau jo valdžia ir karalystė baigiasi. Prisikėlęs iš numirusių Kristus išgriaus pragaro kunigaikščio vartus, atidarys teisingiesiems dangų ir sakys: "Ateikite, teisingieji, į amžiną laimės ir ramybės vietą, paruoštą tiems, kurie mane myli".

Visas krikščionio ir kartu krikščionybės gyvenimas tampa vienas ir didžiulis šauksmas ir paliudijimas, kad Kristus žemėje gyveno, savo kančia ir mirtimi atpirkė žmoniją, nugalėjo tamsybių kunigaikštį — piktąją pavydo ir kurstymų dvasią. Kas gyvendamas žemėje to liudijimo ženklų neneša, tas daro nuodėmę, atmeta Kristaus teisybę ir todėl susilaukia pasmerkimo teismo. Atmesta Kristaus teisybė gimdo nuodėmę, o nuodėmė susilaukia teismo, pasmerkimo ir bausmės.

Į dangų beklą bažnyčios bokštai kalba apie gerąjį Dievą ir mūsų amžinuosius namus. Maldoje iškeltos rankos rodo tikinčią ir Kristų išpažįstančią širdį, kuri atlieka skirtąją pereiną — neša liudijimą ir šaukte šaukia kitiems, kad Kristus yra gyvojo Dievo Sūnus.

* * *

St. K.

Gegužės Marijai

Iš nusvirusių beržo šakelių,
Iš žibutės melsvųjų žiedų,
Prieš altorių klūpdams ant kelių,
Tau vainiką nupinti žadu.

Aš nupinsiu vainiką lelijų,
Kai ant ežero balto žydės.
Čia atnešęs ji Tau, o Marija,
Paaukosiu su meile širdies.

Paaukosiu gyvenimo laimę,
Viską, viską ką šiandien galiu.
Ir žinau, kad Tavoji palaima,
Vis lydės šiuo vargingu keliu...

* * *

Dvi Motinos

MŪSŲ tautos šventasis, didelis šv. P. Marijos mylėtojas šv. Kazimieras, sakoma, parašęs giesmę: "Mano siela, vardą mielą imk Marijos garbinti."

Mes tą vardą mielą garbiname kasdieną kalbėdami "Sveika Marija." Bažnyčia Jos garbei paskyrė kiekvieną savaitės šeštadienį, gegužės ir spalio mėnesį.

Bažnyčia nori savo dangiškajai Motinai suteikti gražiausių dovanų. Ta gražiausia dovana ir yra tyra žmogaus siela, kada ji kaip pavasaris pasipuošia ne tik tikėjimo šviesiu žalum, bet ir pradžysta dorybių žiedais.

Gegužės mėnuo savo grožiu mums primena Marijos gražumą, savo žiedais — Marijos dorybes, savo vaisiais — didžius Marijos nuopelnus.

Gegužės mėnesio pamaldomis padarykime savo širdis dorybių darželių ir prašykime šv. P. Mariją būti daržininke, kuri padėtų mums išravėti iš mūsų protų ir širdžių piktžoles.

Šį mėnesį specialiai pagerbiame ir žemiškąją motiną, kuri turi didelę reikšmę šeimai, tautos ir valstybės gyvenime, žinoma, gera motina.

Man prisimena vienas įvykis. Prancūzų rašytojas D'Alembert buvo raštininkas ir jį išauklėjo viena neturtinga moteris. Kada D'Alembert savo raštais ir iškalingumu labai išgarsėjo, vieną dieną pas jį atėjo moteriškė, vardu Teucin, ir jam tarė: "Aš esu tavo motina, o tu — mano sūnus. Eikš į mano glėbį." Rašytojas su panieka pažvelgė į atėjusią, paskui pasišaukė iš antrojo kambario savo auklėtoją ir tarė atėjusiai moteriškai: "Ši moteris mane paėmė iš gatvės ir išauklėjo. Taigi ji yra mano motina, o tavęs, aš nepažįstu."

Ne motina ta, kuri išmeta savo kūdikį į gatvę ir juo nesirūpina. Motina ne tik gimdo, bet ir myli savo vaikus. Motinos tikra žymė yra ta, kad ji karštai myli savo vaikus ir už juos aukojas.

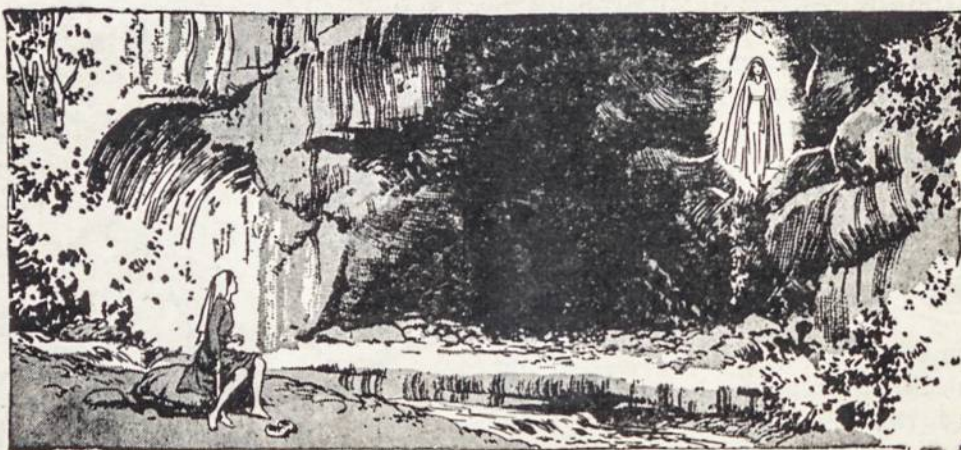

Gera motina ideali motina gyvena vaikų gyvenimu ir juos pakreipia į gerą kelią. Pastebėjusi mažiausią nukrypimą, mažiausią klaidą savo vaikuose, ji atitaiso, pamoko ir, jei reikia, sudraudžia. Jos gyvenimo tikslas nėra pačios džiaugsmas, bet vaikučių gerovė. Ji juos pamoko Dievo baimės ir meilės, ji juos įpratina dorai gyventi, ji juos užveda ant gero kelio. Ji yra vaiko matomas Angelas Sargas.

Žemiškoji motina turi dažnai susitikti su dangiška Motina ir su Ja pasikalbėti pasitarti maldoje dėl savo vaikų, jei nori, kad vaikai būtų geri, nešą palaimą šeimai ir tautai ir kelią džiaugsmą Bažnyčiai ir dangui.

K. Br.

Stebuklingas Liurdo Vanduo

PANELĖS švenčiausios pasirodymas Liurde ir ten įvykę stebuklai yra gerai žinomi visame pasaulyje.

Vasario 11 d., 1858 m., paprasta piemenaitė, Bernadeta Soubirous, jieškodama malkų kuro su savo seserimis, pamatė nepaprastai gražią poniją prie grotos, Masabielio akmenyje pakrantėje Gavės upės netoli Liurdo miestelio. Ponia buvo apgaubta blizgančių baltu rūbu, persijuosusi mėlyna juosta. Tai buvo Panelė švenč. rankose belaikanti rožančių.

Dievo Motina pamokino Bernadetą kaip dievotai melstis ir rožančių kalbėti. Ji paprašė mergaitės, kad sugrįžtų prie grotos per penkiolika dienų.

Dangiškas apsireiškimas pasirodė kartotinai. Vieną kartą ponija jai įsakė: „Gerk iš šaltinio“. Mergaitė apsidairė, bet niekur nematė šaltinėlio. Staiga iš smėlingos žemės ištryško vanduo, kuris išaugo į geroką upelį, tą vakarą jau tekančią į Gavės upę. Tas šaltinis tuojau pasidarė gausių ir nuostabių stebuklų irankis.

Panelė švenč. įsakė mergaitei pabučiuoti žemę ir daryti atgailą už nusidėjėlių atsivertimą. Pagaliau, kovo 25 d., Panelės švenč. Apsireiškimo šventėje, kai mergaitė paklausė ponios, kad ji pasisakytų, kas esanti, ponija sukryžiuo rankas ant krūtinės ir pakėlusi akis į dangų pareiškė: „Aš esu Nekaltas Pradėjimas“.

Visi žino, kas pasidarė iš tos kuklios Liurdo grotos. Toje pašvęstoje vietoje išdygo didinga šventovė. Minios plaukia iš viso pasaulio ir ten vyksta įspūdingos eisenos dieną ir naktį.

Imtų daug knygų aprašyti visus per Marijos užtarimą įvykusius nuo tos dienos iki mūsų laikų prie Liurdo grotos stebuklus. Nuostabūs pagijimai įvyksta kasdien. Stebuklai ir atsivertimai vyksta toje palaimintoje vietovėje, kuri pasidarė centru stiprios maldų ir atgailos srovės plaukiančios į visas pasaulio šalis. Nes ne vien prie šventovės, bet ir visame pasaulyje „Liurdo vanduo“ žinomas už savo stebuklingas gydomąsias jėgas.

Liurdo Dievo Motina nuolat parodo, kad ji tikrai yra Gailestingumo Motina ir Visų Malonių Tarpininkė. Nuo to laiko kai stebuklingas šaltinėlis ištryško arti Grotos po Nekaltai Pradėtos Marijos apsireiškimo, tūkstančiai stebuklų įvyko per Jos užtarimą. Iš visų pasaulio kampų ateina prašymų prašančių to stebuklingo vandens.

Nėr įsakyto būdo kaip naudoti „Liurdo vandenį“. Vieni jį užpila ant žaizdų ar prie ištiktos kūno vietos. Kiti mazgoja ištiktus kūno sąnarius tuo vandeniu. Kiti jį su pagarba išgeria. Nepaisant kaip „Liurdo vanduo“ naudojamas, visuomet reikia prie jo panaudojimo jungti karštą maldą, tvirtą tikėjimą, nuoširdų pasitikėjimą Dievo Apvaizda, ir virš

Gegužio 13 Dieną Atminkime Lietuvą

VYKSTANT Lietuvoje pirmajam Tautiniam Eucharistiniam Kongresui lietuvių tauta buvo paaukota Jėzaus Švenčiausiai Širdžiai. Pamaldumas į Jėzaus Švenčiausią Širdį gražiai išsaugo. Daugelyje Lietuvos apylinkių neliko šeimos nepasiaukojusios Jėzaus Šv. Širdžiai. Maldos Apaštalavimas tapo viena iš skaitlingiausių Lietuvos organizacijų, kurioje sutilpo ir kunigai, ir aukšti kariai, ir kiti inteligentai, ir miestų darbininkai, ir kaimo artojai. Iš to gimė daug gražių religinio gyvenimo tradicijų.

Visiems lietuviams laisvame pasaulyje minint Lietuvos pirmojo karaliaus Mindaugo krikšto 700 metų sukaktį ir atžymint Lietuvos Bažnytinės Provincijos įsteigimo 25 metų sukaktį, tos Provincijos Metropolitui Arkivyskupui J. Skvireckui vadovaujant, Lietuvių tauta buvo paaukota Švenčiausios Marijos Nekalčiausiai Širdžiai. Tas aktas buvo padarytas sekant Šv. Marijos paraginimus padarytus Fatimos apsireiškimuose. Nors tai dar tik metai laiko nuo šio akto, tačiau jau matosi gražių dvasinių rezultatų. Ne tik šv. Kazimiero vardo Lietuvių Kolegija Romoje, bet jau ir visa eilė Lietuvių bendruomenių laisvame pasaulyje yra pasekę anuo aktu. Atsirado pasauliečių katalikų tarpe labai gražios iniciaty-

visko, prisitaikymą prie Dievo valios. Nors kartais atrodytų, kad Dievas neišklauso mūsų maldų, Jis savo Dieviškoje Išmintyje mus laimina ir suteikia svarbesnes ir reikalingesnes malones negu tas, kuriu mes savo trumparegystėje esame Jo prašę.

Marijos užtarimas labai įtekingas. Turėkime drąsos. Danguje randasi išgainingas vardas, kuris šviečia visiems, ligoniui savo skausmų patale, vargšui neturtėliui, kančių ir visokių sunkenybių prislėgtam. Tas vardas tai Marijos Dievo Motinos vardas, tai mūsų Motinos vardas. Jeigu su tikėjimu ir viltimi artinsimės prie Jos, ji mus neapvils.

Vertė NAP

vos plėsti lietuvių tarpe pamaldumą į Šv. Marijos Nekalčiausią Širdį sekant jos pamokymus Fatimoje.

Pagarbinti Šv. Marijos Nekalčiausią širdį liturgijoje yra skirta 22 diena rugpiučio. Gegužio 13 dieną ne visur ir ne visiems gyvenimo aplinkybės leis iškilmingiau paminėti. Ta diena tačiau lietuvių tarpe turėtų būti atžymėta dvasiniu būdu. Kur nebus galima ko nors daugiau tą dieną padaryti, nereikia stebėtis; gražios tradicijos kuriasi pamažu ir reikalauja ištvermės. Visi tačiau tą dieną susijungkime bendrai karštai maldai. Kas negalės tą dieną gal net bažnyčios atlankyti, priimti Šv. Komunijos, tai nors tos dienos visas maldas, visą darbą visi sutartinai paaukokime Šv. Marijai už mūsų kenčiančią tautą ir Tėvynę. Tautos kančios, mūsų ilgesys yra labai dideli, trunka labai ilgai, tačiau tai neturi atšaldyti mūsų pasitikėjimo Dievu ir Šv. Marija, mūsų ištvermės savo tautą gelbėti maldomis ir darbais, mūsų pažiūra į tautų likimą neturi būti stabmeldiška. Dievo palaima skaitanti tik žemiškus pasisekimus. Dievo keliai-ne mūsų keliai. Mes persilpni juos visus atspėti. Visokiui atveju tebūnie garbė Viešpaties vardui. Mūsų elgesys tik tada bus nuoseklus, jeigu į Dievą ir Šv. Mariją tuo daugiau šauksime už mūsų tautą, juo daugiau ta tauta kenčia, juo daugiau ji yra reikalinga dangiškos pagalbos.

Gegužio 13-ji diena tebūna visų pasaulio lietuvių maldos dieną už Lietuvą.

Vysk. V. Brizgys

Kataliko Pasikalbėjimas Su Maikio Tėvu

— Š kur tu atskubi, Maikio Tėve?

— Buvau pas Justiną. Kalbėjom apie maldos galybę.

— Džiaugiuos, Maikio tėve, kad ir jūs laisvamaniai prademat domėtis religiniais klausimais. Tai ką Justinas tau papasakojo?

Maikio tėvas, perbraukė ranka per vieną ūsą, per kitą ir taip pradėjo:

— Justinas man sakė, jei maldos galybe būtų galima nuversti Staliną, išlaisvinti Lietuvą, tai ta maldos galybe dar lengviau būtų galima pastatyti ir užlaikyti bažnyčias, klebonijas ir vienuolynus. Piniginės aukos čia neturėtų būt reikalingos. Na, o juk taip nesidaro.

— Ir tu, Maikio Tėve, jam patikėjai?

— Kaipgi netikėsi, juk jis mūsų žmogus, pažangus ir apsišvietęs laisvamanis.

— O ar tu jam viską atpasakojai, ką mes apie maldos galybę praėjusi syki kalbėjom?

— Aišku, viską. Aš žmogus prastas, bet "pometį" turiu gerą.

— Jeigu tu sakai, kad Justinas pažangus žmogus, tai aš dabar nesuprantu, kodėl jis tave apgaudinėja. Argi apgaulė irgi priklauso prie pažangos?

— Jokios apgaulės jo kalboj aš nepastebėjau. Priešingai, net man pačiam kilo mintis, kodėl nei kanauninkas Kapočius, nei kitas katalikų vadas nesakė ir nesako: viena kazimierietės sukalbėta Sveika Marija vienuolyno pastatyme daugiau reiškia, negu visos tikinčiųjų dešimkės, šimtinės ir net tūkstantinės. Neigi sako: viena marijono sukalbėta Sveika Marija daugiau padės pastatyti naują vienuolyną, negu visos tikinčiųjų piniginės aukos.

—Kaip tu manai, Maikio tėve, ar Justinas tiki į Dievą?

— Ne! Sakiau, kad jis pažangus žmogus. Į Dievą tai jis tikrai netiki.

— Tai vot, Maikio Tėve, čia ir yra šuo pakastas. Tačiau jo netikėjimas yra

labai susilpnėjęs. Jis pats jau pradeda to savo netikėjimo gėdytis.

— O iš kur pats žinai?

— Argi tu nepastebėjai, kad mūsų pasikalbėjimuose, jis nė vieną kartą neįsdrįso pasakyti, jog jis į Dievą netiki. Štai kodėl jis į mano pareiškimą: "Tas kuris tiki į Protingąjį ir Visagalintį Dievą, supranta, kad Dievas turi būti galingesnis už dangaus ir žemės jėgas, nes kitaip suprastas Dievas būtų jau nebe Dievas, bet stabas. Gi malda yra ne kas kita, kaip prašymas iš Dievo pagalbos," visiškai tau neatsakė, bet sąmoningai nutylėjo. Jis tyčia praleidžia tuos klausimus, kur reikia tiesiog be jokių išsiskinėjimų atsakyti: yra Dievas, ar nėra Dievo? Dviejų tiesų juk negali būti. Toliau, jis tyčia pats iškreipia pagrindinę mintį, o paskiau ima garsiai kvatotis. Iš tikrųjų gi jis juokiasi pats iš savęs. Nes tai ką jis papasakojo yra jo paties išgalvota. Jeigu jis ir toliau taip negarbingai elgsis, tai iš viso su juo į jokias kalbas nebesileisiu, kaip su nerimtu ir blogos valios žmogumi.

— Palauk, — sako Maikio Tėvas, — man vis dar neaišku, ką jis iškreipė?

— Sakyk, Maikio Tėve, kodėl net didžiausias šykštuolis atiduoda pinigus, kai plėšikas jam įremia revolverį krūtinėn arba kodėl žmonės bėgo iš Lietuvos palikę žemę, namus, brangiausius baldus ir drabužius?

— Ogi todėl, kad gyvybė yra brangesnė už visus pasaulio turtus.

— Tai išeina, jog tremtiniam nereikia nei turto, nei drabužių, kad jie juos paliko.

— Na, tai tau, — pertraukė mane Maikio Tėvas, — nekreipk į šalį, juk čia mes kalbame, kas svarbiau: gyvybė ar turtai. Pirma užbaikim vieną klausimą, o tada galėsime ir apie kitus kalbėti.

— Bravo, Maikio tėve! Šimtakart bravo!

— Už ką? — nustebo Maikio Tėvas.

— Aš gatavas tave pabučiuot, kad
(Nukelta į 10, pusl.)

Su Mūsų Bendradarbiais

Mūsų naujasis pirmininkas

T. T. Marijonų Bendradarbių Draugija Chicagoje veikia jau 25 metus. Per tą laiką Draugijai vadovavo visa eilė labai garbingų ir darbščių asmenų. Šiais metais kovo 16 d. draugijos sidabriniam seime naujuoju Centro Valdybos pirmininku išrinktas **Antanas M. Phillips**.

Chicagoje mažai teatsiras lietuvių, kurie nepažintų, arba bent nebūtų girdę Antano M. Phillips. Jo vardas yra labai populiarius tiek senųjų Amerikos lietuvių, tiek ir naujakurių tarpe, nes ir vieniems ir antriems jis yra daug gero padaręs.

Idealus žmogus

Antanas M. Phillips yra kilnus ir taurus žmogus. Visuomet švelnus, malonus, paslaugus kitiems; kitų reikalus visuomet stato pirmoje vietoje. Dievas apdovanojo jį ypatingai jautria ir gera širdim artimui. Organizacijos, bendruomenės, vienuolynai ir net pavieniai asmenys dažnai kreipiasi į jį visokiausios pagalbos ir niekada nelieka neišklausyti ar nesušelpiti. Būdamas laidotuvių direktoriu, **Antanas M. Phillips** turi daugybę progų padaryti labai daug gero. Ir visi,

kurie nelaimių ištikti susiduria su A. M. Phillips jaučia šį asmenį jiems esant lyg vieną iš pačių artimiausių giminių, bičiulių.

Antaną M. Phillips dažnai galima sutikti įvairiose ligoninėse lankant ligonius, kartais net visai nepažįstamus. Vienas miesto ligoninės gydytojas pasakoja, kad jis ilgą laiką manęs, jog A. M. Phillips yra koks nors kunigas, kurios nors religijos dvasiškis, nes tiek širdies parodo sergantiems, ypač kurie savo artimųjų neturi. Chicagiečiai, ypač Bridgeporte gyvenantieji, labai dažnai kreipiasi į Antaną, prašydami nuvežti ligonį pas daktarą, į ligoninę, aplankyti sergantį. Kai turi dokumentus išsirūpinti, senatvės, nedarbo ar kokią kitą pensiją nori gauti, laišką parašyti, ką nors išversti, — vis pas jį kreipiasi. Jis niekados niekam neatsako ir kuo galėdamas visiems padeda.

Pavyzdingas katalikas

Mums ypač malonu, kad toks taurus žmogus yra ir labai giliai tikintis katalikas. Taip giliai religingų vyrų retokai tepasitaiko. Šv. mišias jis klauso ne tik sekmadieniais ar šventadieniais, bet ir beveik visuomet tenka jį matyti artinantis prie Dievo stalo. Namie turi nemažą biblioteką, kurioje gilių raštų taip pat netrūksta. Gyvo pasitikėjimo Dievu, pamaldumo į Kūdikėlį Jėzų jis yra ne vieną išmokęs.

Nuoširdus lietuvis

Antanas M. Phillips yra gimęs North Adams, Mass. Mažas būdamas su tėveliais ir broliais persikėlė į Chicagą ir čia visą laiką gyvena. Lietuvos jis niekada nėra matęs. Bet jis taip gerai žino Lietuvos istoriją, geografiją, literatūrą, papročius, tautosaką, kaip retas ir iš Lietuvos atvykęs. Lietuviškai kalba ir rašo taip gerai, kad daugelis net negali tikėti, jog jis ne dabar atvykęs iš Lietuvos.

Antanas M. Phillips atidžiai seka lietuvišką spaudą: skaito beveik visus laikraščius ir žurnalus, išsinešančius ne tik JAV, bet ir Kanadoje, ir Pietų Amerikoje. Gyvai domisi lietuvių kultūriniu veikimu, sielojasi Lietuvos rūpesčiais ir reikalais. Jo bibliotekoje lietuviškų knygų, ir Lietuvoje išėjusių, ir Vokietijoje tremties metų išleistų, ir tik dabar pasirodantių, labai gausu.

Mūsų naujam pirmininkui nuoširdžiai linkėdami daug gero, drauge tikimės, kad ir visa T. T. Marijonų Bendradarbių Draugijos veikla dar gyviau suklestės, vadovaujama tokio veiklaus ir pavyzdingo Centro Valdybos pirmininko.

* * *

Marijonų kongregacijos vice generalas kun. J. J. Jančius, MIC., buvo atvykęs iš Romos oficialiai vizituoti savo vienuolijos namus Avellanadoje ir Rosario mieste Pietų Amerikoje. Iš Argentinos išvyko ir randasi Amerikoje.

* * *

Aušros Vartų mokykla, Avellanadoje Pietų Amerikoje, vadovaujama seserų kazimieriečių, šiais mokslo metais turi 46 lietuvių vaikus. Mokykla iš viso turi 391 mokinį. Lietuvių vaikams po paprastųjų pamokų yra dėstoma lietuvių kalba, Lietuvos istoriją ir geografiją.

* * *

Kun. A. Margis, MIC., buvo nuvažinęs vesti Montevideo, Urugvajuje, lietuviams velykinių rekolekcijų. Prieš tai rekolekcijas jis vedė Rosario lietuvių kolonijai.

* * *

Tėvų Marijonų Bendradarbių 5-tas skyrius, (Marquette Park) per paskutinį draugijos seimą kovo 16 d., sveikino Sidabrinį Seimą su \$3,000.00. Skyriaus valdybą sudaro Konstancija Mickienė-pirm., Petronelė Dubinskienė vice-pirm., Sipavičienė, Vaitkienė ir Druktenienė.

* * *

Tėvų Marijonų Naujos Statybos piknikas įvyks birželio mėn. Tėvų Marijonų seminarijos ūkyje Clarendon Hills, Ill. Prašome skyrių ruošti prie pikniko.

KATALIKO PASIKALBĖJIMAS...

(Atkelta iš 8, pusl.)

tu pamažu pradėdi nuosekliai galvoti. Žiūrėk, kaip teisingai tu pastebėjai, jeigu mes kalbame jog gyvybė yra brangesnė už turtus, tai tas nereikia, kad taip sakydami mes norime įrodyti, jog mums nereikia nei namų, nei drabužių nei kitko, kas normaliam gyvenime žmogui reikalinga. Taigi, ir kan. Kapočius, sakydamas jog malda arba tikėjimas į Dievą arba filosofiskai tariant, dvasinės bei moralinės jėgos, yra galingesnės už fizinės jėgas (už atomines bombas bei patrankas), jis visiškai nepaneigė kad tos fizinės jėgos būtų nereikalingos. Jeigu atominės bombos išradėjas tvirtina, kad viena atominė bomba yra galingesnė už visus šautuvus ir kulkosvaidežius, argi tai reiškia, kad jis siūlo sunaikinti menkesnius ginklus, kurie savo vietoj atlieka irgi labai didelį vaidmenį.

O sakyk, ką padės galingiausi ginklai, jeigu kareiviams stigs tėvynės meilės, drąsos bei tikėjimo į pergalę. Ką padės puikiausias apginklavimas, jeigu kariuomenėje nebus tvarkos bei susiklausymo, jeigu kareiviai ims maištauti ir dezertuoti? Argi šie dalykai nėra viršmedžiaginiai? Argi jie nėra svarbesni už visus ginklus? Tačiau tuo juk nenorima pasakyti, kad ginklai yra nereikalingi. Argi Justinas jau užmiršo, kad užteko Orleano Mergelei sužadinti kareivių širdyse tikėjimą į Dievą, kaip tuoj pat atsirado ir tikėjimas į pergalę? Argi Justinas jau užmiršo, kad jie su tais pačiais ginklais nugalėjo žymiai pranašesnę priešą? Argi Justinas nežino, kad ir partizanų drąsą palaiko ne bedievybė, bet gilus tikėjimas į Dievą? Bedieviams laisvamaniams juk nėra jokio reikalo priešintis, nes jų etinė draugija tebeveikia Lietuvoj ir šiandien.

Taipogi ir katalikų vykdomuose statybos darbuose, mokyklų bei bažnyčių užlaikyme irgi tikėjimas užima pirmą vietą, nes pinigus aukoja tie, kurie tiki ir meldžiasi. Laisvamaniai neprisideda nė vienu centu nei prie vienuolynų, nei prie klebonijų užlaikymo. To, žinoma iš jų niekas ir nereikalauja. Tačiau net ir

Klausimai ir atsakymai

Neseniai man teko būti teismo salėje kur ėjo man pažįstamų lietuvių bila. Labai nustebau, kad kaikurie liudininkai prisiekė pasakyti teisybę ir paskui pasakė gryniausias melagystes. Po viskam aš apie tai priminiau teisėjui, kuris atsakė, būk tai atsitinka kasdien. Aš visados maniau, kad kreivo prisieka sudaro didelę nuodėmę. Prašau paaiškinti.

Sargas, Shenandoah, Pa.

Gaila, kad atsiranda lietuvių kurie sudeda kreivą prisieką. Bet Tamstos yra teisybė, kad kreivai prisiekti teisme yra mirtina nuodėmė. Kreiva prisieka visuomet yra mirtina nuodėmė nepaisant ar tai būtų svarbiame ar visai mažame klausime dėl to kad asmuo kuris prisiekia, šaukia Dievą kaip liudytoją būk jis teisybę sako. Kreivai prisieką daręs tiesiog užgauna patį Dievą.

Ar gali nusidėjėlis eiti prie kito nuodėmklausio jeigu pirmutinis nuodėmklausis atsisakė duoti išrišimą?

L. E. B., Dayton, O.

Visados galima eiti prie antro nuodėmklausio, bet dažniausiai ir antras negalės duoti išrišimo, nes išrišimo sąlygos nesikeičia. Išrišimas kartais neduodamas dėl to, kad viena ar daugiau nuodėmių yra rezervuotos vyskupui. Iš tokių, kunigas neturįs leidimo negali išrišti. Kartais nusidėjėlis neturi tikro gailėsčio už nuodėmes; kartais visai nesistengia vengti nuodėmingų progų; kartais nenori pasitaisyti; kartais eina prie

ten, kur liečia grynai tautinius reikalus laisvamanių darbų visuma palyginus su katalikų darbais yra lygi nuliui. Prisimeni Maikio Tėve, kaip Justinas nuleido snapą, kai jo paklausiau, kiek mokyklų yra pastatę laisvamaniai?

— Ką veiksi neprisiminęs, juk sakiau kad aš pomietį turiu labai gerą, — liudnu balsu atsisveikindamas prasitarė Maikio Tėvas, ir, suspaudęs šoblės rankę apleido tribūną.

išpažinties tik dėl žmonių akių. Žmogus kuris tikrai nori pataisyti gyvenimą ir vėl susitaikyti su Dievu visuomet gaus išrišimą.

Mano draugė nekatalikė ima šliubą Metodistų bažnyčioje. Ji nori, kad aš būčiau jai svertka-liudininkė. Ar aš galiu tai daryti?

I. K., Windsor, Kanada

Bažnyčios įstatymas yra aiškus, kad niekad negalima aktyviai dalyvauti bet koku būdu nekatalikų pamaldose.

Jau aštuoni metai kai nieko negirdžiu apie savo vyrą. Aš manau, kad jis miręs, o gal ir tragiškai žuvęs. Ar aš galiu gauti leidimą vėl Bažnyčioje imti šliubą?

S. D., Newark, N. J.

Šventas Sostas yra davęs instrukcijas ką reikia daryti jeigu negalima gauti tikrų įrodymų tokiuose atvejuose ar vyras ar žmona mirė ar ne. Pirmiausia, vietos Vyskupas turi ištirti visas aplinkybes ir tai smulkmeniškai. Jeigu jis dar nebūtų tikras, tai jis viską perduoda Šventam Sostui, kur klausimas galutinai išrišamas. Žinoma, tai imtų ilgą laiką.

Ar bažnyčia uždraudžia ar leidžia naujai vedusiems pasibučiuoti prie altoriaus tuoj po šliubo?

V. P., Nashua, N. H.

Nėra jokio uždraudimo tokio pasibučiavimo, bet tai ne visur priimtina. Reikia elgtis ir tvarkytis pagal vietos papročius ir pagal vietinio vyskupo nurodymus.

Kas daryti turint tokią sąžinę, kada kiekvienas menkniekis išrodo baisią nuodėmę?

M. S., Scranton, Pa.

Tai yra skaudi dvasios liga. Toks žmogus vadinamas skrupulatas. Nuo tos ligos galima pasigydyti griežtai klausant kunigo nurodymus per išpažintį be jokio pasiteisinimų ar išsisukinėjimų.

Dievas Grįžta į Savo Namus

(Ištrauka iš Malaparte knygos "Volga Gimsta Europoje")

(Tėsinys)

Iš bažnyčios vidaus girdisi balsai, plaktuko taukšnojimas, lengvas šnarėjimas pilamų maišan grūdų. Atsistuju tarpduryj. Tarp įėjimo durų ir pačios bažnyčios yra lyg atrium-mažas kambarys, labai aukštom lubom. Čia, seniai ūkininkai, šluotų ir kastuvų, pagalba, beria grūdus į krūvas. Viduj bažnyčios senės laiko maišus, abiem rankom, seniai gi pila grūdus. Vieni šluoja grindis, kiti, ilgom lazdom, valo voratinklius lūbų kampuose. Treti vėl, neša lauk pilnus maišus, dar kiti renka iš kampų grūdų likučius ir pila juos į tačkas. Didelis judėjimas. Kastuvai, šluotos kruta tame dulkių debesij, kur jaučiasi pelėsiai ir sena alyva.

Ant sienų, nuo grindų iki lūbų, pilna propagandinių afišų, rodančių svarbą ir vertę šitų grūdų ir ūkio mašinų; dideli paveikslai vaizduoja geriausią būdą, kaip rūpintis ir auginti soją bei saulėgrąžas, kaip išlaikyti grūdus, juos vėdinti, juos apsaugoti nuo parazitų, pelėjimo ir žiurkių. Bet ant sienų visai nesimato bedieviškosios propagandos, kurios buvo pilna kitose man matytose bažnyčiose, kurios buvo paverstos į priešreliginius muzėjus, į kinas, vaidinimo, susirinkimų bei šokių sales su paaugštiniu orkestrui užpakaly altoriaus, ar tiesiog į darbininkų klubus. Jokios parodijos iš stacijų, nei afišų, kuriose komunistai masėms vaizduoja religines problemas, stengdamiesi nutildyt jų sielose ne tik mažiausį tikėjimo jausmą, mažiausią viltį, bet net ir galimybę grįžti bet kada į senąjį tikėjimą, mažiausią kibirkštį, kad ir nesąmoningą, gyvenimą anapus. Kiekviena šių paveikslų, afišų smulkmena liečia naują tos bažnyčios paskyrimą. Jokio priminimo jos buvusios paskirties arba panaikintų religinių apeigų.

Gilumoje — šventųjų ir madonų paveikslai, atremti į sieną. Grupės senų

kaimiečių šluostė dulkes nuo šventųjų, pakastų jau dvidešimts metų po grūdais arba užkimštų už altoriaus — ten, kur komunistai dėdavo kastuvus, vartojamus periodiniams grūdų vedinimams. Prisiartinu prie paveikslų. Kaikurie tai tikros pravoslavų ikonos — šventieji ir madonos juodais veidais, apsupti rūbais iš raudono ar geltono vario bei balto metalo; kiti, labai panašūs į katalikų Bažnyčios paveikslus.

Vienas senis, užsikoręs ant kopėčių, kala vinį paveikslui, kurį jam paduoda mergina. Dvi "babuškos", veidai juodų raukšlių išraižyti, su kastuvais rankose, naikina pelės lizdą, rastą po krūva saulėgrąžų. Jauni vyrai, stovį grupėmis, stebi vaizdą, juokiasi, šposauja su merginomis. Ir sunku suprasti, ar jų žodžiai, judesiai, veidai reiškia pajuoką, ar tiesiog abejingumą — indiferenciją, bei lengvą jaunuolišką pašaipą. Keli, pusėtino amžiaus vyrai — 45 mt. — neapsisprendusioji karta, karta Didžiojo Karo, toji kuri turėjo 20 metų 1917 mt. kai Leninas paveržė valdžią, žiūri; rankos kišenėse ir lyg abejoja, ar padėt seniems, ar juoktis su jaunaisiais.

— Kur dėsime žvakides? — klausia vienas iš senių merginas, kurios baigė žvakidžių valymą ir atneša jas į bažnyčią. Jas stato bažnyčios kampe, tarp altoriaus ir mūro. Visi, atrodo, užmiršę kur statomos žvakidės.

— Ant altoriaus laiptų, — sako viena senė, — ir mažesnės čia, ant viršaus.

Krūva storų knygų-rejestrų guli ant altoriaus. Vienas senis, dulkėtom rankom varto pageltusius puslapius, pilnus skaičių ir pastabų. Tai sandėlio sąskaityba. Senis nežino, ar jas mesti, ar kur saugiai padėti. Tos knygos svarbios, tai buhalterija bažnyčios, taip sakant, grūdų sandėlio; čia sužymėtos visos skolos ir paskolos Olsciankos kaimiečių, datos ir kiekis pyliavos, gauti pinigai. Galų gale senis nutaria: paima storus rejestrus,

rūpestingai nušluosto dulkes ir įdėda juos į mažytę spintelę — nišą, viduryj altoriaus. Viena "babuška", kuri jį stebėjo jau kelias minutes, ima rėkti keldama rankas į dangų. Visos kitos senės atbėga ir irgi rėkia: tai šventųjų knygų vieta, o ne tų šlykščių rejestrų! Jauni vyrai įsikiša, užstodami sąsąskaitos knygas, sakydami, kad jos visada čia buvo, kad jas reikia čia palikti, kad nėra jokio reikalo jas šalinti; jas nuims, kai šventos knygos bus gautos.

Po truputį triukšmas nurimsta, balsai aptylo, senės nusileidžia linkčiodamos galvomis; jauni vyrai sako:

— Ei, bobutės, duokit mums žvakides, — ir padėda jas bobutėms statyt ant altoriaus. Seniai sužiūro į žvakides:

— O iš kur gausime žvakių? Storų, gražių žvakių, kaip kadaise? Kad nors turėtumėm tų paprastų! Bet jau metų metais kaip ir jų nė vienos nematėme."

Dabar bažnyčia sutvarkyta, išdulkinta, išvalyta, grūdų krūvos išneštos, šventi paveikslai sukabinti ant vinių, kur dar prieš valandėlę kabojo žemės ūkio propagandinės afišos. Langai rūpestingai išplauti žiba. Viena moteris prisiartinus prie manęs ir mane vadinama "barinu" klausia, ar greit sugrįš jų bažnyčios popas. Jis Sibire jau 10 metų.

— Galimas daiktas, jog grįš-tariu.

— Jei popas negrįš, negalėsime pašventinti bažnyčios, — sako sėnė; visi ratu aplink mane sustoję domiai klausė, atydūs.

—Reikės gerokai palaukti! — tarė viena mergina. Iš Sibiro į Olscianką kelias ilgas.

Berniukai ėmė juoktis. Seniai perblokšti sužiūro į mane. Atrodo, lyg jie savęs klausytų "ką darysim su mūsų bažnyčia, jei popas negrįš?" Jaunieji vyrai šaiposi, tarytum sakydami "na, sudėsime atgal grūdus, jei popas negrįš".

— Galimas dalykas, kad jis miręs, — sakau. — Bet jei ne jis, tai kitas ateis.

Staiga vienas senis klausia: "O varpai?". Kitas pritaria: "Taip, tikrai, o varpai?".

Varpai, rusiškai, kolokola. Tai labai

gražus žodis. Kolokola visai vaizdžiai nusako rusiškus varpus, taip tyrius, taip šviesius, tame gryname, švelniame Ukrainos kaimo ore. Kolokola, kolokola, kolokola — visi kartoja aplink mane; ir dėka tų melodinių balsų man atrodo, jog aš girdžiu linksną varpų skambesį, skrendantį iš bokšto į žalią ir auksotą kaimą, į begalinius kviečių laukus. Vienas senis taria "padaždite" — palaukite, ir išeina bėgdamas. Mes sekame jį ir išeiname į šventorių. Matome senį einantį link pievos, kur kaimyninio kolkozo ganyklose ganosi keletas karvių. Mes matome kaip jis prisiartina prie vienos karvės, nuriša jai nuo kaklo didelį bronzinį varpelį ir linksmai grįžta. Jis kopia takeliu, visi jį žiūrėdami sako kolokola, kolokola! Vienas jaunas vyras pasisiūlo įlipti į varpinę. Įeiname į bažnyčią; seniai atneša kopėčias, atremia į varpinę, vyras lipa. Išnyksta, ir po kelių akimirkų išgirstame virš mūsų, švelnų ir gilų varinio varpelio skambėjimą. Garsas eina per slėnį, švelnus, tiesiai širdin. Kiekvienas pakelia akis, net sužeistieji, sėdį palei fontaną, kelia akis į tą tyrų garsą; tikrai atrodo, kad karvė ganosi mėlynose dangaus pievose, lydima to skambėjimo, gilaus, švelnaus ir naujo.

Vienas iš berniukų, išdykėlių, sako juokdamasis: "Klausyk, karova-klausyk, karvė". Visi juokiasi. Bet aš sugriebiu berniuką už rankos, papurtinu sakydamas: "Nesijuok!". Jis žiūri į mane, rasta, susigėsta, lyg norėtų ką tai man pasakyti. Jo lūpos juda, bet jis neranda žodžių. Aš norėčiau jam paaiškinti: kad tai labai gražu, tas karvės varpas ten augštai. Bet aš irgi nerandu žodžių tinkamų.

(sekančios eilutės buvo išbrauktos fašistinės cenzūros).

Tuo tarpu kai mes klausomės varpo garso, atvyko vienas vokiečių artilerijos dalinys ir sustojo prieš bažnyčią. Karininkas nulipo nuo arklio, liepė arklius iškinkyti, įėjo vidun ir išėjęs, rūščiu balsu, įsako: "Veskit arklius į bažnyčią!"

Senos kaimietės žegnojasi, seniai nusitolina nuleistom galvom. Jaunimas žiūri į mane ir šaiposi.

(PABAIGA)

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

• **Amerikos vienuolis į palaimintus.** Stephen Eckert, vienuolis kapucinas, amerikietis, dirbęs daugiausia negrų ir indėnų tarpe, miręs 1923 m., ir palaidotas Milwaukee, Wis., yra susilaukęs jau pirmųjų tyrinėjimų paskelbti jį palaimintu.

• **Atsišaukimas į katalikus.** New Yorke išeinąs laikraštis "Catholic Worker" kreipiasi į katalikus gyvenančius laisvuose kraštuose persekiojimų nepalietuose, kad jie dažniau atsimintų tuos savo tikėjimo brolius, kurie gyvena nuolatiniuose persekiojimuose ir pavojuose. Katalikai, tikį šventųjų bendravimą, negali jausti jokių kliūčių, ateidami į pagelbą tikėjimo persekiojimų aukoms. Jokios tvoros, jokie mūrai, jokie atstumai negali sustabdyti maldos.

• **Bus vienuolių kongresas.** Visų Amerikos vienuolių, kaip vyrų, taip ir moterų vienuolynų, kongresas įvyks Notre Dame universiteto patalpose rugpjūčio 9-13 dd. Bus svarstoma kaip geriau suderinti ir suaktyvinti visų vienuolynų veiklą, kad ji būtų labiau pritaikinta dabarties laikui ir katalikų bažnyčios apaštalavimo darbui.

• **Tikintieji važiuoja nemokamai.** Phoenix, Ariz., miesto taryba patvarkė, kad sekmadieniais važiuojant iš ar į bažnyčią, užtenka vairuotojui tai pasakyti ir nereik mokėti važiavimo mokestį. Patvarkymas laikinas, bet tikima jį pratęsti.

• **Iššventino du protestantų misionierius.** Afrikoje kunigų šventimus gavo J. Dennis ir J. Birch, buvę protestantų misionieriai Pietų Afrikoje. Jie atsivertė į katalikybę, išėjo papildomus mokslus ir tapo vienuoliais misionieriais Mariannah kongregacijos, vadinamos Baltųjų Tėvų.

• **Anglikonų Arkivyskupo pranašystė.** Dr. Cyril Garbett, Yorko Anglikonų arkivyskupas pranašavo, kad katalikų bažnyčia bus "priekalas ant kurio persekiotojas bus palaužtas." Jis rašo, "aišku, kad Rymo Katalikų Bažnyčia komunis-

tų laikoma kaip jų pavojingiausias priešas...Komunistai yra sekuliarizavę jos mokyklas ir atėmę tikiybines spaudos laisvę; jie bandė izoliuoti arkivyskopus ir vyskopus nuo Vatikano; jie užsipuolė Popiežių kaip kapitalistų ir karo remėją...jokios kitos tikybos taip nesipriešina komunizmui kaip Katalikų Bažnyčia..." Tokie anglikonų prelado pareiškimai giliai paveikė nekatalikų mases Anglijoje, nes jos nepratusios rasti tokio pasipriešinimo komunizmui savo bažnyčios vaduose.

• **Greikai Pravoslavai prietelingi.** Iš Grekų sostinės pranešama, kad Konstantinopolio patriarkas Athenagoras bando suartinti Grekų Pravoslavų bažnyčią su Vatikanu. Jis yra kelis kartus parodęs troškimą atnaujinti santykius su Šventu Sostu. Sakoma, kad ir Grekų valdžia palankiai žiūri į tokį žygį, kad ji pasirengusi patriarkui padėti.

• **Šimtmetis kai Amerikoje.** Šiais metais Tėvai Pasijonistai švenčia šimtmetį savo įsikurimo Amerikoje. Čia dabar yra beveik 1,000 narių; jie leidžia plačiai žinomą "Sign" žurnalą, užlaiko vienuolika rekolekcijoms namų, vedą penkias pastovias misijų vietas pietinėse valstybėse. Į užsienio misijas pradėjo siųsti savo narius 1922 m. Randasi ir lietuvių pasijonistų, kaip gerai žino tos parapijos kur jau buvo jų vestos misijos.

• **Kiek yra negrų katalikų Amerikoje?** St. Louis universiteto sociologijos departamento narys, kun. Albert Foley, S. J., įtikinančiais įrodymais teigia, kad Amerikoje katalikų negrų randasi daugiau negu 430,000. Chicagoje randasi apie 25,000; St. Louis mieste randasi apie 13,500.

• **Švedija įsileis vienuolius.** Švedija ilgą laiką neįsileido vienuolių ir neleido kurdinti vienuolynus. Dabar jau tas draudimas atšauktas. Pirmieji jau atvyko Pasijonistai. Domininkonai, Jezuitai ir Saleziečiai irgi rengiasi atidaryti naujus vienuolynus.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Kunigų Vienybės Centro Valdyba** išleido aplinkraštį visiems Amerikoje ir Kanadoje esantiems lietuviams kunigams prašydama ruošti gegužės 18 d., visose parapijose švenč. Mergelės Marijos Lietuvos Karalienės šventę, ir ta proga, padaryti pasiaukojimą Nekalčiausiai Marijos Širdžiai, kur dar nėra padaryta. Perniai Romoje Lietuvos vyskupai iškilmingai paaukojo visus lietuvius Nek. Marijos Širdžiai.

• **Metropolitan operos artistas**, Algirdas Brazis, pagal "New York Times" operos sezono apžvalgą, šiemet pasirodė scenoje net 53 kartus ir tuomi pateko į Metropolitan dainininkų rinktinį "30 ar daugiau" klubą.

• **"Aidų" žurnalo premija.** Kultūros Kultūros žurnalas "Aidai", kurį leidžia tėvai pranciškonai Amerikoje pasiryžo už grožinės literatūros ir mokslo knygą pamečiui skirti \$500 premiją. Šis sumanymas pradėtas vykdyti nuo grožinių raštų. Šiemet ta premija paskirta Jonui Aisčiui už jo lyrikos rinkinį "Sesuo Buitis." Premijos įteikimas įvyko Brooklyne.

• **Balfo pirmininkas Europoje.** Kan. J. Končius, Balfo pirmininkas, lankydamsis pas Amerikos karo valdžios atstovus Vokietijai, iškovojo Balfo įstaigai Europoje daugelį lengvatų, kurios, IRO veiklai pasibaigus, buvo atimtos. Balfo įstaiga naudosis sekančiom lengvatom: Amerikos karo paštų; karo valdžia parūpina Balfui tinkamas patalpas ir tarnautojams būtus; Balfas gauna iš karinės valdžios benziną po 16 centų už galoną, ir teisę prie savo auto mašinų prisegti numerius su parašu "US forces in Europe." Pirmos klasės tarnautojai turės teisę pirkti Amerikos karių krautuose. Kad gautų šias lengvatas Balfo centras iš Britų zonos turės būti perkeltas į Amerikos zoną. Kan. Končius taipgi tarėsi su DPC viršininku dėl peržiūrėjimo tremtinių bylų, kurie buvo su laikyti nuo emigracijos.

• **Lietuviai katalikų centro suvažiavime.** Toledo, O., įvyko National Council of Catholic Men suvažiavimas, kuriame aktyviai dalyvavo ALRK Federacijos pirmininkas, Stasys Pieža, ir jos sekretorius, Leonardas Šimutis. Pieža dalyvavo diskusijose svarstant aktualius spaudos klausimus, o Šimutis socialinius ir ekonominius. Šimutis yra tos organizacijos direktoriu tarybos narys. Diskutuojuojant darbininkų klausimus gyvai dalyvavo Stasys Janušas, katalikų darbininkų sąjungos (Catholic Trade Unionists) pirmininkas iš Gary, Ind.

• **Lietuvis į prezidentus.** Per įvykusius "primary" rinkimus Illinois valstybėje, lietuvis Al Vaitis laimėjo vieną balsą į Amerikos prezidentus. Jo vardas buvo vieno balsuotojo įrašytas į lapelį. Anglų laikraščiai pažymi, kad ne jis pats taip padaręs.

• **Vatikanas garsina dienraštį Draugą.** Vatikano radijas visomis kalbomis paskelbė tokią žinią: Chicagoje leidžiamas lietuvių katalikų dienraštis "DRAUGAS" šiomis dienomis išspausdino paskalbėjimą su Jungtinėse Valstybėse gyvenančių sovietų pabėgėlių pulkininku Ershov, kuris yra Katyno žudynių liudininkas.

• **Komunistai klauso išpažinčių Lietuvoj.** Komunistų agentai Lietuvoje, pagal Vatikano pranešimą, prie to priėjo, kad apsimeta esą kunigai ir klauso "išpažinčių", kad gautų informacijas apie žmones ir bendrą krašto būklę. Ta žinia iškelta aikštėn lietuvaiteis delegatėis, prieš du metus pabėgusios iš Lietuvos, pasakytoje kalboje Pasaulio Katalikų Jaunų Moterų Federacijos kongrese.

• **Veteranų Vadas lietuvis.** Įvykusi Chicagoje, Illinois Katalikų Karo Veteranų konvencija išrinko komandieriumi lietuvi Praną Mikalauską. Jo žinioje dabar yra apie 10,000 organizuotų veteranų.

IT WAS A BRIGHT EARLY DECEMBER DAY and Lieutenant Hudner was flying a Korean combat mission alongside another plane piloted by Ensign Jesse Brown. A burst of flak caught the ensign's plane and he went spinning down,

afire. Despite the presence of enemy ground troops, Lieutenant Hudner then deliberately crash landed near his flame-trapped shipmate. He radioed for help, after which he fought to keep the fire away from the fatally injured ensign until a rescue helicopter arrived. Today Lieutenant Hudner has something to say to you:

"Maybe if America had been strong enough to discourage aggression two years ago, my friend, Jesse Brown, might be alive right now.

So might thousands more of our Korea dead.

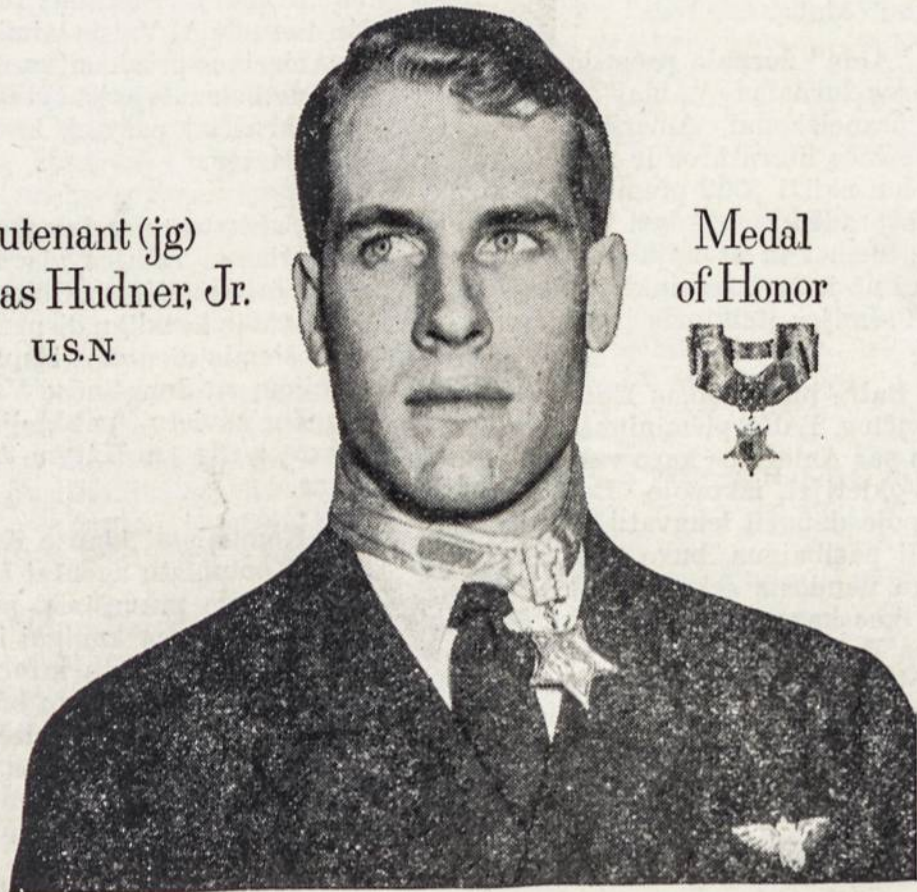
"For it's only too sadly true—today, in our world, weakness invites attack. And *peace is only for the strong.*

"Our present armed forces *are* strong—and growing stronger. But don't turn back the clock! Do your part toward *keeping* America's guard up by buying more . . . and more . . . and more United States Defense Bonds *now!* Back us up. And *together* we'll build the strong peace that all Americans desire!" *Peace is for the strong! Buy U. S. Defense Bonds now!*

★ ★ ★

Remember that when you're buying bonds for defense, you're also building a reserve of savings. Remember, too, that if you don't save *regularly*, you generally don't save at all. So sign up today in the Payroll Savings Plan where you work, or the Bond-A-Month Plan where you bank. For your country's security, and your own, buy U. S. Defense Bonds now!

Lieutenant (jg)
Thomas Hudner, Jr.
U.S.N.

Medal
of Honor

The U. S. Government does not pay for this advertisement. It is donated by this publication in cooperation with the Advertising Council and the Magazine Publishers of America.